

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. április 5.
(húsvétvasárnap este)**

Szepesy László

ELVESZETT VAGY MEGTALÁLT JÖVŐ

Énekek: 187; 349,1-2; 440,7-9

Alapige: 1Korinthus 15,19-20

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül...”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy a feltámadás által a mi Urunkat, Jézust, hatalmasan Isten Fiának bizonyítottad. Köszönjük Neked, hogy az Ige számtalan helyen megerősíti, hogy Ő az, akit vártunk, és Ő az, aki miértünk meghalt, akiben egyedüli reménységünk lehet, hogy bűneink miatt ne ítélet, hanem kegyelem legyen osztályrészünk.

Köszönjük Neked húsvét ünnepét, és hogy ezen az ünnepen is elénk hozod feltámadásodat, az új életet, amelyet elkészítettél, amelynek Te vagy az Ura és szerzője. Hálát adunk azért, hogy nemcsak a halált győzted le, hanem legyőzhetsz minket is, akik bűneink miatt halottak vagyunk. Köszönjük, hogy az új életet bennünk formálsz, erősíted, tisztítod. Köszönjük, hogy Téged ünnepehetünk, mint mindenek felett való Királyt, aki méltó vagy a dicséretre, hálaadásra, tiszteletre, mert megöleltél és feltámadtál, meghaltál a mi bűneinkért, és feltámadtál a mi megigazulásunkért.

Urunk, őszinte örömet kérünk Tőled, hogy valóban hadd örvendezzünk ezen az ünnepen is Benned, de ne csak most, hanem életünk minden napján is. Szeretnénk, feltámadásod titkát jobban megérteni, nem a tudásért, hanem azért, hogy Hozzád közelebb kerüljünk, és hogy szívünk, akaratunk megváltozzon ez által az ismeret által. Kérünk, szólíts meg bennünket úgy, ahogyan csak Te tudsz, hogy az engedelmisség útján előbbre jussunk.

ELVESZETT VAGY MEGTALÁLT JÖVŐ

Így kérünk, hirdettesd szent Igédet, áldj meg igehirdetőt, igehallgatót egyaránt, legyél itt közöttünk, munkálkodj bennünk. Mindezt kegyelmedben bízva kérjük, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus feltámadásának ünnepén nem mindenki Urunk halál felett aratott győzelmét, és az örök élet reménységét ünnepli. Tudjuk jól, hogy ezeket az ünnepnapokat a többség mivel tölti, hogy barátaink, családtagjaink ünnepelnek-e egyáltalán valamit, vagy a népi hagyományokat őrizve telik el számukra húsvét ünnepe. Számunkra, keresztyének számára szomorú látni, hogy a többség nem tudja, hogy mit ünnepel, vagy ha tudja is, nincs meg szívükben az az igazi hit, amellyel megragadhatnák azt az örömet és reménységet, amelyet Urunk feltámadása jelent számunkra.

Mégis Pál apostol megállapítása szerint nem azok az emberek a legboldogtalanabbak, akik nem hisznek Istenben, hanem azok, akik hisznek Jézus Krisztusban, de a feltámadásban, és így az örök életben már nem. Mert amikor Pál apostol azt írja, hogy *„ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”*, akkor nem teljesen hitetlen emberekről beszél, hanem olyanokról, akiknek van némi fogalmuk Istenről, Jézus Krisztusról, az Ő áldásairól, de akik valójában a lényegét nem ragadják meg: az Ő feltámadását és az örök élet reménységét. Azonban feltehetnénk kérdésként, hogy van-e ilyen keresztyén egyház, aki ezt tanítja, hogy nincs feltámadás és örök élet? Ki az, aki ezt tanítaná? Nem csak Korinthusban voltak ezt hívó emberek? Nem csak a 2Tim 2,17-ben említett Himenéus és Filétus tanította azt, hogy a feltámadás már megtörtént? Ezekre a kérdésekre válaszolva azt kell mondanunk, hogy több, magát keresztyénnek valló ember is hiszi ezt, de egyházunk hitvallásai elutasítják ezt a tévtanítást.

A kérdést azonban nem onnan kell megközelítenünk, hogy tanítják-e, vagy sem ezt az emberek, hanem inkább onnan, hogy vannak-e olyanok, akik vallják a feltámadást, de mégis úgy élnek, mintha az sose történe meg. Mert sokan vannak, akik szavukkal azt mondják, hogy *„hiszek a feltámadásban, hiszem, hogy megtörtént, Jézus Krisztus életre kelt, hiszek az örök életben”*, és mégis az életükkel, tetteikkel arról tesznek bizonyosságot, mintha sosem történt volna feltámadás, és nem várna rájuk örök élet. Ha valaki nem tagadja nyíltan, hanem akár még a saját szívét is becsapva vallja a szájával, hogy van és lesz is feltámadás, de közben nem várja azt, és nem tekint előre, az az ember elveszíti a jövőképét. És ez, hogy valaki ténylegesen hisz-e a feltámadásban nem csak akkor derül ki, amikor szembe kerülünk a halállal, hanem már akkor, amikor a hétköznapi világban választanunk kell e világot, vagy Isten országának örömei és kincsei között. Mert ez az utóbbi eset, amikor az ember nyíltan mást vall, mint amiben valójában reménykedik, veszélyesebb, mint az, amikor valaki nyíltan tanítja, hogy nincsen feltámadás. Miért? Mert ez utóbbiról tudjuk, hogy tévtanítás. Ha valaki nyíltan kimondja, hogy nincs örök élet, ez az élet csak arról szól, hogy az

ember megszületik és meghal, és nincs több, arról tudjuk, hogy tévtanító. De amikor az ember úgy rombol, és úgy dönt nyomorúságba másokat, hogy közben biztonságban érzi magát, és a veszélyből mit sem sejt, az sokkalta komolyabb, és nagyobb veszély.

Ezekről az emberekről mondja Pál apostol, hogy mindenkinél nyomorultabbak. Mai alkalmunkon a felolvasott ígét szeretném közelebbről megvizsgálni, és 3 szempont szerint mérlegelni. Az első az, hogy a keresztyén emberek természetüknél fogva boldogok és örömteliek. Nem általában minden hívőről mondja Pál apostol, hogy nyomorult. Másodszor arról lesz szó, hogy mégis, ha valaki nem hisz a feltámadásban, és nem várja azt, akkor mindenkinél nyomorultabb. Harmadszor pedig, hogy a feltámadás és az örök élet a mi számunkra, hívők számára az igazi örökség, amely meghatározza a jelenünket. Ezekről legyen tehát röviden szó.

1. Először is tehát arról beszéljünk, hogy nem minden keresztyén nyomorult, sőt! Bár a világ azt gondolja, hogy mivel a hívők nem tudnak úgy örülni és úgy szórakozni, mint mások, és nem úgy élvezik a földi javakat, ahogyan a többség teszi, sokan azt gondolják, hogy „ó, hát a keresztyén élet milyen szomorú, milyen sivár és milyen száraz”. Mégis, valljuk be őszintén, ki az, aki amiatt lenne búskomor és gondolná magát nyomorultnak, mert Isten felemelte őt nyomorult helyzetéből? Mert amikor mennyei Atyánk az Ő gyermekeivé fogadott bennünket, akkor felemelt minket, és ki az, aki ezt fájlalná, hogy egy mennyei Atya őt gyermekévé fogadja? És valóban azt gondoljuk, hogy azok, akik nem öröklik Isten országát, és nincs részük Krisztusban, nagyobb örömet kapnak Urunktól, mint mi, akik örökös társai vagyunk? Valóban azt gondoljuk, hogy akik ennek az életnek a javait (akár az anyagi, akár a hírnév, akár a tudás képességbeli javait) élvezik, azok valóban gazdagabbak nálunk, akik az örök élet örökségét kaptuk meg? Akik ezt hiszik, azok nem ismerik jól, elég mélyen sem a keresztyéneket, sem pedig Megváltó Istenünket!

Mert hogyan lehetne boldogabb az az ember, akin még Isten haragja van bűnei miatt, annál, aki már bocsánatot és kegyelmet kapott mennyei Édesatyánktól? Miért gondolnánk magunkat nyomorultnak, ha Isten már akkor szeretett bennünket, amikor még bűneinkben éltünk, és nem hittünk Őbenne, amikor még azt se hittük, hogy létezik Isten? És Isten már akkor megbizonyította irántunk való szeretetét! Hogyan mondhatnánk, hogy nem szeret bennünket, és hogyan mondhatnánk magunkat nyomorultabbaknak azoknál, akik nem hiszik ezt? És hogyan lehetnénk mi, hívők, rosszabb helyzetben akkor, amikor ígéretünk van arra, hogy Isten Jézus Krisztussal együtt minden fontos és hasznos ajándékot odaad nekünk? Hogyan élhetnénk azt gondolva, hogy nyomorultak vagyunk, miközben tudjuk jól, hogy Atyánk minden szükséges dologban gondoskodik rólunk?

És akkor még nem is beszéltünk a békességről, amelyet Isten ad az Övéinek. Nem a világ békessége, ami törékeny, és rövid ideig tart, ami hamar elmúlik, amelyek nem bírják ki a szenvedések és terhek próbatételét, hanem Isten békessége, amelyet csak Ő adhat az Övéinek, azt a békességet, amely a halált is

ELVESZETT VAGY MEGTALÁLT JÖVŐ

legyőzi, és amely az örök életben kiteljesedik. Mert hogyan lehetnénk mi, hívők, nyomorultabbak, ha vár ránk az örök élet, az örök együttlét az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, és elköltözött testvéreinkkel? Nyomorultabbak vagyunk? Nem! Sőt, mindenkinél boldogabbaknak kellene lennünk, mert Jézus Krisztus feltámadásával megszerezte nekünk az örök élet reménységét.

Pál apostol azonban felhívja a figyelmünket egy veszélyre, egy tévútra, amelyre akár még hívó emberek is ráléphetnek: hogy valaki nem hisz a feltámadásban és az örök életben. És ha hisz is – mondja –, de nem a szerint él. Márpedig tudjuk jól, hogy a hit cselekedetek nélkül halott önmagában. Ha úgy hiszünk, hogy nincs örök életünk, akkor tévúton járunk. Olyanokról beszél Pál, akik lehet, hogy hisznek bűneik bocsánatában, Isten áldásaiban, az Ő kegyelmében és szeretetében, de nem számolnak azzal, hogy van feltámadás, hogy Jézus Krisztus, amikor visszajön, fel fog támasztani minket az örök életben. Pál röviden így foglalja össze az ő hitüket, hogy csak ebben az életben reménykednek Jézus Krisztusban.

2. Másodszor ezt nézzük meg, hogy mit is jelent ez: csak ebben az életben reménykedni?

Először is azt, hogy a hitünknek csupán ebben az életben vannak meg a gyümölcsei. A hitünket arra használjuk, hogy a jelen élet dolgait könnyebbé tegyük. Az ilyen ember a Szentírásból is főként azokat az ígéreteket keresi ki, ragadja meg, és akarja elhinni és ragaszkodik hozzájuk, amelyek a földi életben segítenek neki. A család, a munkahely, a gyülekezetben való szolgálat, a bűneimből való megszabadulás és a megszentelődés, az engedelmesség, a terhek hordozásához ígért erő – mind-mind földi viszonylatban fontosak. És nem azért soroltuk fel mindezeket, mert ezeket nem ígéri az Úr, hanem azt szeretnénk hangsúlyozni, hogy nem csak ezeket ígéri. Ezeket is kérhetjük, és meg is adja az Úr, de Ő nem azt akarja, hogy csak ezeket kérjük.

Úgy gondolkodnak az ilyen emberek, hogy mivel itt és most élek, ezért itt és most kellene az áldások és Isten segítsége. Reménységük, várakozásuk csupán a földi eseményekkel, életükkel kapcsolatosak, és ezért pusztán a halálukig tart, nem gondolkoznak tovább. Ha így hiszünk, ha így gondolkodunk, akkor be vagyunk zárva ebbe a földi életbe. Ha nem hiszünk a feltámadásban őszintén, akkor üdvösségünk végső célját, az örök életet veszítjük el, és hitünk tökéletes beteljesedésében nem hiszünk. Olyan hit ez, ami elindul egy úton, de a végső cél előtt megáll, és nem éri el azt. Mert a feltámadás és az örök élet az, amelyet Jézus Krisztus feltámadásával nekünk megszerzett és megígért. Ha nincs feltámadás és Krisztus nem támadt fel, akkor nincs örök élet, nincs tökéletes büntelenség, nincs tökéletes boldogság, akkor nincs örökségünk, hanem csupán ez a földi élet marad.

Aki úgy él, hogy azt hiszi, hogy nem lesz feltámadás, még hogyha ezt nem is vallja be magának, az nem hagyja meg mások számára azt a reményt, hogy a halál után valami jobb következik. Akkor a jó, a boldogság fogalma teljesen megváltozik, akkor csupán a földi örömmel lehet azt azonosítani, mert akkor hitünk minden tárgya csupán az evilági dolgokhoz fog ragaszkodni és kötődni.

Pál ezt érti az alatt, hogy csak ebben az életben reménykedik valaki. Látszólag hívókról van szó. Még egyszer hangsúlyoznám: olyanokról, akik imádkozhatnak, szolgálhatnak, engedelmességre törekedhetnek, de céljaik, váradalmaik, hitük nem terjed tovább a halálnál. Ezeket az embereket mondja az Ige minden embernél nyomorultabbaknak. Miért? Csak 3 példát hadd hozzak fel.

Először is jól tudjuk, hogy a hívőknek az a kiváltsága, hogy Isten a szenvedések által is formálja őket. Miért formál bennünket Isten szenvedések által? Azért, hogy a türelmünket megerősítse, növelje, mert gyakran kevés van belőle. Vagy azért, hogy megpróbálja a hitünket, mert nem az a hit próbája, amikor minden jól megy, hanem amikor nehézségek, szenvedések és fájdalmak töltik be az életünket. Vagy éppen megpróbálja engedelmességünket: akkor is engedelmeskedek-e, amikor akadályokba ütközöm, amikor nehéz, küzdeni kell azért, hogy Isten akarata szerint cselekedjem? Azért ajándékoz meg bennünket szenvedésekkel, hogy átformáljon, megváltoztasson bennünket – és a hívőknek sajátja ez a formáltatás. A Zsidókhoz írt levél 12. fejezete azt mondja, hogy Isten csak azokat bünteti, akiket szeret. Ellenben azokat, akik nem a gyermekei, nem bünteti. Értelemszerűen a hitetlenek életében is van szenvedés, de ők nem veszik ezt annyira észre, és nincsenek rájuk hatással úgy, mint a hívőkre. Őket Isten nem formálja szenvedés által, sarkalatosan fogalmazva azt kell mondani, hogy a hitetlenek élete kevésbé fájdalommal és szenvedésekkel teli. Ha nincs feltámadás és örök élet, akkor a hitetlenek élete, akiket Isten nem formál szenvedés által, sokkal vonzóbb, mint a hívőké, mert kevésbé fájdalmas, kevésbé nyomorult. Ha nincs örökké tartó boldogság és szenvedés, akkor csak a földi élet marad, és akkor a kevés szenvedéssel járó élet a vonzóbb. Akkor azok a hívők, akik csak ebben az életben reménykednek Krisztusban, nyomorultabbak a hitetleneknél is.

Továbbá az is egyértelműen kiderül a Szentírásból, hogy nekünk, hívőknek át kell gondolnunk, értékelnünk a világi dolgok fontosságát. És úgy kell élnünk, ahogyan az apostol mondja az 1Korinthus 7-ben: *„az idő rövidre van szabva ezentúl, azért akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna. És akik sírnak, mintha nem sírnának; és akik vígadnak, mintha nem vígadnának; akik vesznek, mintha semmijük sem volna. És akik élnek e világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik e világnak ábrázata.”* Azaz: mindenről tudjuk, hogy múlandó ebben az életben, és hogy a halál pillanatában semmit sem vihetünk magunkkal. Ezért hívőként Isten azt mondja nekünk, hogy nem szabad túlságosan ragaszkodnunk ez élet dolgaihoz. Értelemszerűen mi is élvezhetjük Isten áldásait, örülhetünk azoknak, hálát adhatunk Neki azokért, de mértékletesen kell élnünk, nehogy a rabjai legyünk, nehogy túlzott mértékben ragaszkodjunk hozzájuk, és ne tudjuk elengedni őket, amikor Isten magához szólít bennünket. Isten tehát ezt a mértékletességet, önmegtartóztatást várja az Övéitől. Ha nincs feltámadás és örök élet, akkor, testvéreim, a hitetlenek dolga nem egyszerűbb? Mert ők mindent élveznek: élvezik a bűn minden percét, a világ minden felkínált gyönyörét, akkor vonzóbb az ő életük, mint a hívőké. Ahogyan Pál apostol is mondja: ha a hívő ember valóban nem ragaszkodik ehhez a vi-

lágához, akkor sóhajtozik. A 2Korinthus 5,2-ben mondja: sóhajtozunk ebben az életben, vágyódva elköltözni Krisztushoz, az örök hazába. Mert bár hálásak vagyunk a jelen életért, mégis Krisztus után vágyódunk. Ha nincs örök élet, akkor ez az élet csak az önmegtartóztatásról szól, és arról, hogy szegényebbek vagyunk.

Harmadszor: azt is át kell gondolnunk, hogy az teszi az embert igazán nyomorulttá, ha tudja, hogy ez az élet – Salamon király szavaival élve – csupa hiábavaló dologgal van tele, és még sincs reménye egy másik, igazi, örömteli életre. Milyen ez az érzés, amikor az ember nem reménykedik valami jobban? Spurgeon-nek, a híres prédikátornak a hasonlatát hadd hozzam, aki azt mondta, hogy olyan ez, mint amikor egy szegény ember örökséget vár egy gazdag rokontól. Türelmesen, reményteljesen várja azt a kincset, amely enyhítheti nyomorúságát. Még a fájdalmakat és a terheket is hajlandó elhordozni egy ilyen örökség ígéretének birtokában. Mert a reményteljes jövő segít elhordozni a jelen élet fájdalmait és terheit. És amikor meghal ez a gazdag rokon, mi történik? Kiderül, hogy egy árva centet sem kap az illető. Akkor a szegény ember helyzete még nyomorultabb lesz, mint korábban volt, mert szegénysége még inkább ránehezedik, hiszen elveszítette még a jobb élet reménységét is. Ilyen az, amikor valaki csak ebben az életben reménykedik Krisztusban, de a feltámadással és az örök élettel nem számol. És valóban mindennél nyomorultabb az az ember, aki csak így hisz és így él.

3. „De...” – folytatja Pál apostol – „Krisztus feltámadott a halottak közül”! Ezt bizonyítja több száz szemtanú, akik látták Őt halála után, ezt támasztják alá a szemtanúk írásai, a Szentírás könyvei, amelyben bizonyosságot tesznek arról, amit láttak, amit hallottak, amit kezükkel is érintettek. És bizonyosságot tesz a történelem, hogy Krisztus élőként cselekedett abban, és bizonyosságot tesz a szívünkben a Szentlélek, aki munkálkodik! Krisztus feltámadt!

Ha hiszünk Jézus Krisztus feltámadásában, akkor nem a legnyomorultabbak, hanem a legboldogabbak lehetünk, ugyanis az Ő feltámadása az örök életre való reménységünk legfőbb oka. Nem az örök élet a legnagyobb ajándék értelemszerűen, hanem az, hogy Krisztus a miénk lehet, hogy ismerjük Istent, és az Övéi lehetünk. De mégis Pál azt mondja, hogy az örök életet nem lehet félretenni, nem lehet kihagyni a hitünkéből, mert akkor az meghal.

És az örök élet reménysége ad nekünk erőt. Mert bár jelen életünk lehet, hogy fáradtsággal és nyugtalansággal van tele, de Őáltala örök nyugalomban és békében lesz majd részünk, és ebben bízunk. Most még gúnyolhatnak bennünket hitünkért, visszaélhetnek türelmünkkel, szeretetünkkel, mert mi Urunk parancsa szerint igyekszünk szeretni, és ezt másik kihasználhatják. De az örök hazában tökéletes béke vár ránk, nem lesznek ellenségeink. Lehet, hogy a jelen életben állandóan veszteségek érnek minket. Csatákat veszünk akkor, amikor a bűneinkkel vagy az élet megpróbáltatásaival szemben harcolunk. Vagy éppen szeretteinket veszítjük el. A feltámadás után azonban a bűn többé nem fog nekünk ártani és veszteséget okozni. Nem kell majd magunkkal, az ó-emberünkkel küzdenünk, mert akkor teljessé válik az ige, hogy meghalunk magunknak, és csak Istennek fogunk élni. Nem lesz betegség, fájdalom, szenvedés sem, mert

Isten fog uralkodni mindenk felett és Ő ezeket nem fogja engedni! Jézus Krisztus feltámadása révén miénk lehet az örök élet.

És ez nem csak a jövőnket határozza meg, nem csak azt, hogy hogyan gondolunk a holnapra, hanem már a jelenünket is. Mert a feltámadás és az örök élet reménysége kapcsolatban áll azzal, hogy hogyan élünk most, a jelenben. Az, hogy hogyan gondolkozok a holnapról, meghatározza a jelenemet. Milyen kapcsolatban van a kettő? Egy hasonlattal élve olyan kapcsolatban, mint a motor és az autó kapcsolata: amikor a motort beépítik az autóba, és azt beindítják, akkor a motor meghajtja a kerekeket. Valahogy így van ez a feltámadás reménységével és a jelenünkkel is Pál apostol szerint. Ha kivesszük a motort, az autó egy helyben fog állni, nem fog menni sehova. Ellenben Isten a feltámadás reménységét olyan erőként tudja használni életünkben, amely aktivizál, mozgósít minket a hétköznapiakban, az Úr iránti engedelmségre buzdít bennünket. Ha hitünk – jelképesen – összeköti a motort a kerekekkel, akkor engedelmségre, szolgálatra törekvő életet fogunk élni, akkor életünk egy nagy készülődés lesz a halál utáni igazi életre. Ma fogunk élni, a mában élünk, de a holnap reménységével a szívünkben.

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül...” Isten kétféle jövőt vázol fel előttünk: a feltámadás és örök élet reménységét vagy pedig az örök kárhozátét. Élhetünk úgy, hogy közben elveszítjük jövőnket, vagy éppen Jézus Krisztusban és az Ő ígéretében bízva a feltámadásra és az örök életre tekintünk, és Istenben megtaláljuk azokat. Krisztus feltámadt a halottak közül, nem csak húsvét ünnepén hangoztatjuk ezt, hanem minden nap. Mert minden napunkat meg kell, hogy határozza ez. Vissza fog jönni, és minket is feltámaszt, és maga mellé vesz! Higgyünk ebben, az Ő feltámadásában, ígéretében, és merjük bátran megvallani ezt a hitünket szeretteinknek, akik az ünnepet lehet, hogy mindezek ismeretének hiányában töltik. Isten Szentlelke vezessen, és segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus azért, hogy már jó előre megígérted halálod előtt, nehogy tévesen gondolkodjunk, hogy Te feltámadsz a halálból, legyőzöd azt, az Atyához mész, helyet készítesz számunkra, és majd magad mellé veszel bennünket.

Köszönjük, hogy minden kétséget kizáróan megígérted nekünk az örök életet és a feltámadást. Kérünk, bocsáss meg azért, hogyha csak szánkkal teszünk erről vallást és bizonyosságot, és közben ehhez a földi élethez két kézzel ragaszkodunk, nem eresztve azt, az igazi reménységet pedig elhagyjuk. Kérünk, támogass, amikor ilyen tévutakra tévedünk, jöjj utánunk hűséges Pásztorunkként, és téríts vissza bennünket.

Add, hogy észrevegyük nyomorúságunkat, amikor boldogtalanok vagyunk, pedig miénk a mennyi örök, miénk a fiúság, miénk a bűnbocsánat és a kegyelem. Kérünk, hogy ne e világ gazdagságához ragaszkodjunk, hanem ahhoz az

ELVESZETT VAGY MEGTALÁLT JÖVŐ

örökséghez, amelyet Te adsz a Tiednek. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy erre is felhívod a figyelmünket, és hogy meg akarod határozni mindennapjainkat. Látod küzdelmeinket, harcainkat, mennyire leköti figyelmünket, szívünk vágyait az, ami holnap történhet velünk, az, hogy kényelemben legyünk, az, hogy nyugalomunk legyen ebben a földi életben, és közben elfelejtjük azt, hogy egy cél felé haladunk, ami az örök élet. Kérünk, vezess vissza bennünket, támogass minket. És kérünk, add, hogy a Te feltámadásod hadd emlékeztessen bennünket erre a célra, a Te kegyelmedre, ajándékozdra.

Kérünk, Urunk, hogy segíts gyászoló testvéreinknek Benned bízni és a feltámadásba kapaszkodni. Add, hogy a betegágyakon szenvedő testvéreinknek is hadd lehessen ez a reménységük. Segíts minket abban, hogy feltámadásod hadd motiváljon minket arra, hogy egyre inkább a Te akaratodat keresve Neked éljünk. Hisz olyan ez az élet, mint az álom, hamar elmúlik, miután az ember felébred. Kérünk, add, hogy ne lepődjünk meg az ébredéskor, hanem az történjék, és az valósuljon meg, amit már most várhatunk.

Kérünk, hogy az úrvacsora közösségében erősíts bennünket, légy velünk.

És kérünk, hogy családjaink, rokonaink, barátaink körében hadd lehessen ez a reménységünk nyilvánvalóvá, hadd lássák meg ők is, mit tettél értünk, hadd lássanak meg Téged magad rajtunk keresztül.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk vagy, és velünk maradsz, és Te vagy az, aki őrzöl bennünket az úton. Legyen áldott a Te háromszor szent neved örökkön-örökké.

Ámen.

349,1-2 dicséret

1. Jézus meghalt bűneinkért,
Harmadnap feltámadott; :/:
Mi megigazulásunkért
Mindenről számot adott.
Mennyei szent Atyjának,
És ő igazságának
A váltságot megfizette
A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette
Önként és jó kedvéből, :/:
Azt maga ismét felvette
Isteni erejéből.
Ó, csudáknak csudája!
Íme, az Isten fia
Érttem életet áldozott,
Élővé holtból változott.